

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatus S. Inquisitionis Hispaniarum Qualificatoris, Et
Olim Complviti Sacrae Theologiae Professoris. Opus
Theologicum, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivt ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quæst. 7. An Christus Dominus fuerit causa prædestinationis nostræ, vt
electio est.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

etia Patrum in præmium eius, iuxta vniuersalem doctrinam datam ibi proposit. 8. Atque alio infuper modo statuto proposit. 9.

141 Ex quibus omnibus palam est, quot modis potuit Christus Dominus promereri omnia dona gratiæ collata intuitu suorum meritorum omnibus Prædestinatis, aut etiam Reprobis, qui tempore ipsum præferunt. Vnde rursus apparet, quot etiam modis prædestinationem æternam omnium omnino Prædestinatorum mereri potuit; et si ea dicatur esse beneficium ab æterno factum Prædestinatis, distinctumque à beneficio effectuum, qui donantur in tempore. Qualiter censendum videtur ab ijs, qui admittunt prædefinitiones præuias, atque gratuitas tum gloriæ, tum meritorum distinctas à decretis executiuis. Quomodo autem Christus Dominus etiam ea dona promereri poterit, quæ in ipsum, in cuiusque merita inflexerunt proximè, vel remotè, ex doctrina dictæ quæstionis primæ constat. Vbi abundè egimus de modis, quibus principium meriti sub meritum cadere potest. De quibus donis specialius, & latius in Tractatu de Incarnatione.

142 Nota ad extremum id, quod bene animaduertit Vazq. disput. illa 94 num. 23. merita Christi nihil obstat, quominus gratia, quæ intuitu illorum hominibus donata est, verè sit gratia. Nam, licet, si ad Christum referatur, non sit dicenda simpliciter gratia, nobis tamen, qui nihil ex nobis obtulimus, simpliciter gratia, donatio, & misericordia dicenda est. Ex quo patet, eandem gratiæ collationem & liberalem esse respectu nostri, & compensatiuam respectu Christi: quatenus Christi præmium est, quod nobis gratis omnino gratia donetur. Nisi Christus fortasse potuerit transferre in nos, de factoque transfuserit ius suorum meritorum, faciendo illud nostrum per donationem; quod alibi examinandum est. Hac enim hypothesi facta, de qua modò nihil decerno, collatio donorum gratiæ nobis facta à Deo etiam respectu nostri erit compensatiua iuris à Christo condonati. Vnde eiusmodi dona tantum in radice erunt gratia respectu nostri; idque non relatè ad voluntatem Dei immediatè, sed relatè ad voluntatem Christi ius nobis liberaliter condonantis, cui dona ipsa debita sunt. Tamen si tora liberalitas tandem in voluntatem Dei magis remotè reuocetur, quatenus ab illa procedit voluntas Christi condonatiua meritorum.

QVAESTIO VII.

An Christus Dominus fuerit causa prædestinationis nostræ, ut electio est.

143 Vocatur propriè electio actus ille, quo ex aliqua multitudine vnus, aut plures assumuntur præ alijs, siue, relictis alijs. Vnde electio supra assumptionem electorum ex connotato addit omissionem cæterorum, qui relinquuntur. Cum ergo quæstione præcedente statutum sit Christum Dominum fuisse causam meritoriam prædestinationis hominum, qui de facto prædestinati sunt; restat in præsentè examinandum, an etiam fuerit causa, vt hi potius, quàm alij, siue præ alijs, prædestinati sint. Quod est, esse cau-

sam prædestinationis eorum, vt electio est. Proccedit autem quæstio tam in sententià negantè prædefinitiones gloriæ, & meritorum, quàm in sententià eas admittente.

144 Circa quam duplex est inter Theologos dissidium. Alterum de modo loquendi. Alterum de ipsa re. Dissidium de re est. An electio horum Prædestinatorum præ alijs ita à voluntate Christi pependit, vt ipse pro his dumtaxat, alijs hominibus relictis, efficaciter applicauerit merita sua in ordine ad prædestinationem; & Pater annuens electioni factæ per Christum, hos, & non alios, prædestinauerit. Vel potius contra. An Christus æquè pro omnibus hominibus sua obtulerit merita; Pater autem pro suo beneplacito intuitu talium meritorum hos potius, quàm alios, elegit. Dissidium autem de nomine est. An casu, quòd secundo modo res fuerit transacta, id satis sit nihilominus, vt Christus dicatur causa meritoria prædestinationis hominum, prout est electio horum præ alijs.

145 Circa primum punctum Soar. tom. 1. in 3. p. disput. 41. sect. 4. & seqq. & lib. 2. de Prædest. cap. 24. à num. 12. late contendit, electionem horum Prædestinatorum præ alijs pro mero arbitratu Dei factam fuisse ex meritis communibus, atque æquè applicatis toti generi humano. Tamen si postea Christus, visa electione facta per Patrem, in ordine ad eius executionem pro electis specialiter intercesserit, eisque impetrauerit dona gratiæ. Quam sententiã amplexi sunt Cartagena discurs. 17. de Prædest. concl. 2. & argum. 10. Trigolus 1. par. quæst. 18. artic. 10. Molina 1. par. quæst. 23. artic. 4. disput. 2. Taon. 1. par. disput. 3. quæst. 4. dub. 2. & alij. Vazq. verò 1. par. disput. 94. cap. 3. Ruiz disput. 57. de Prædest. sect. 7. Herice disput. 29. cap. 3. Alarc. tract. 4. disput. 3. cap. 5. Gaspar Hurt. tract. de Prædest. disput. 4. diff. 9. & alij ab eis relati docent, Christum Dominum specialiter applicande sua merita pro Prædestinatis præ cæteris, eaque speciali applicatione efficaciter permouisse Patrem, vt hos potius, quàm alios prædestinaret. Limitant tamen Vazq. Ruiz, & Hurtado hanc doctrinam ad solos Prædestinatos, qui successerunt Christo secundum tempus. Cùm tamen Herice, & Alarc. eam ad omnes omnino extendant, etiam qui præcesserunt aduentum Christi.

146 Iam verò circa secundum punctum propositum Vazq. Ruiz, Herice, & Alarc. arbitrantur, etsi merita Christi æquè omnibus hominibus applicata sint, Christum nihilominus causam dicendum esse electionis Prædestinatorum, vt electio est. Quia ad id fat est, hos solos prædestinatos esse à Deo propter merita Christi. Soar. verò oppositum cæset propter oppositam rationem.

Propositio 1.

147 Electio Prædestinatorum præ Re-
probis Christo Domino nequit attribui
vt causæ meritoria, loquendo propriè,
si ipse pro Prædestinatis specialiter sua
merita non applicauit.

Quoniam, si merita Christi æquè ad omnes homines pertinebant, Deus per illa non magis ad hos, quàm ad alios, prædestinandos mouebatur. Ergo, quòd hos potius, quàm alios, præ-

prædestinauerit, non in Christi merita, sed in diuini beneplacitum referendum est. Quod etiam est verum, quamuis Christus petiuerit à Patre, vt tantum numerum hominum prædestinaret, non determinatis personis, Itaque aliud est, Deum hos homines prædestinasse intuitu meritorium Christi, & Christum meritis suis obtinuisse eorum prædestinationem; Aliud, Deum per merita Christi motum esse ad hos potius, quam alios prædestinandos; & Christum suis meritis effecisse, vt hi præ alijs eligerentur. Primum est verum. Secundum verum esse non potest, datâ hypothesi, in qua procedimus. Explicuit id appositè P. Soar. exemplo testatoris præcipientis hæredi, vt centum virgines ciuitatis suis expensis in matrimonium daret, non determinando illi personas, quo casu, etsi donatio illa esset effectus testamenti, & voluntatis testatoris, quod tamen istæ potius, quam aliæ virgines, eligerentur, à solâ voluntate hæredis penderet. Tantumdem igitur dicendum est in nostro casu.

148

Sed arguunt Aduersarij. Vt quis sit causa electionis, vt electio est, non opus est, quod sit causa reprobationis eorum, qui relinquuntur; sed sufficit, si sit causa assumptionis positiuæ eorum, qui eliguntur. Sed Christus Dominus est causa prædestinatiois positiuæ eorum, qui prædestinantur. Ergo est causa electionis eorum, vt electio est. Confirmant exemplo ipsius Dei, qui præcisâ omni positiuâ voluntate relinquendi Reprobos, per voluntatem solam assumendi Prædestinatos est causa electionis eorum, vt electio est. Distinguo maiorem argumenti. Vt quis sit causa electionis, vt electio est, non opus est, quod sit causa positiuæ reprobationis eorum, qui relinquuntur; concedo. Quod sit causa omniuin; nego. Et, concessâ minori; nego consequentiam. Itaque, vt quis dicatur causa electionis, prout electio est, in eius voluntatem est referenda, non solùm assumptio electorum, sed etiam ommissio assumptionis cæterorum, quorum verumque inuoluit electio. Ad quod satis est, ommittere liberè circa relictos id, quod præstatur circa electos in ordine ad assumptionem eorum. Ex quo patet ad confirmationem, Deum non ideo præcisè esse causam electionis: quia quosdam positiuè assumit; sed quia liberè etiam omittit alios; quod sine voluntate positiuâ potest præstare. Christus igitur causa electionis Prædestinatorum, vt electio est, esse non potest, nisi aliquid præstet speciale erga Prædestinatos, quod liberè omittat circa Reprobos, aded ad prædestinationem efficacem, vt omnes æquè prædestinarentur à Deo, si Christus æquè erga omnes illud exhibuisset. Nec ex hoc fit, Christum in tali casu dicendum esse absolutè causam reprobationis Reproborum. Quia nemo dicitur absolutè causa eventus ex suâ omissione liberâ orti, quando illum non tenetur vitare. Tamen in talem omissionem talis eventus aliquo modo referri possit tanquam in causam per accidens, & valde impropiam. Quod ad rem, de qua agimus, satis est.

Propositio 2.

149

Christus Dominus specialiter applicauit sua merita pro omnibus, & singulis prædestinatis. Atque ita propriissi-

mè, & cum toto rigore fuit causa, vt isti potius, quam alij, eligerentur à Deo.

Probatur propositio primò ex verbis illis Apostoli ad Eph. 1. quæ ponderauimus supra num. 132. *Sicut elegit nos in ipso, &c.* Electio enim Prædestinatorum cum omni proprietate accepta, vt constat ex proposit. 1. nequit attribui Christi meritis, vt hoc loco à Paulo attribuitur, nisi illa Christus pro Prædestinatis specialiter applicauerit: atque ita cum toto rigore causa fuerit, cur isti potius, quam alij, electi sint. Accipere autem minùs propriè verbum *elegit*, quando cum omni proprietate accipi potest, tas non est. Id ipsum confirmat, quod Christus Dominus dixit Apostolis Ioan. 15. *Non vos me elegistis, sed ego elegi vos.* iuxta expositionem Augustini, & Prosperi, qui illud de electione prædestinatiois intelligunt: primus lib. de Prædest. Sanct. cap. 17. alter lib. contra Collatorem, & Comment. in Psal. 131. Tamen alij interpretentur de electione ad Apostolatium, vt in nostro Maldonato videri potest.

Secundò probatur propositio ex illis locis, vbi cuncta, quæ ad salutem hominum pertinent, Christo Domino commissa, in eiusque voluntate, ac potestate posita à Patre esse significantur; vt Ioan. 13. *Sciens, quia omnia dedit ei Pater in manus;* puta, quæ ad salutem hominum pertinent, vt exponunt Chrysost. & Theophil. Math. 11. *Omnia mihi tradita sunt à Patre meo,* id est, omnem potestatem, vt interpretatur Maldonat. de qua dicit Math. 28. *Data est mihi omnis potestas in celo, & in terra;* & quæ ex communi consensu Interpretum plena potestas est, quam Christus vt homo habuit à Patre Regni sui spiritualis acquirendi, & colligendi, in illudque homines congregandi. De qua eadem potestate est illud Danielis 7. *Dedit ei potestatem, & honorem, & regnum: & omnes populi, tribus, & lingua seruiant ei.* Et illud Isaia 49. *Dedi te in fœdus populi, vt suscitares terram, & possideres hereditates dissipatas, & dices bis, qui vincti sunt. Exite; & hi, qui in tenebris, Reuelamini.* Necnon illud Psal. *Postula à me, & dabo tibi gentes hereditatem tuam, & possessiones tuas terminos terra.* Contineri autem in hac potestate collatâ Christo optionem eligendi Prædestinatos; tum ex eius amplitudine, & vniuersalitate, tum ex verbis ipsius Scripturæ non obscure colligitur. Tum, quia si Christo non fuisset data optio eligendi Prædestinatos, in negotio salutis, ac prædestinationis hominum, dumtaxat esset exequutor voluntatis Paternæ; subindeque non diceretur data illi omnis potestas in tali negotio. Merò enim exequutori in quouis negotio non dicitur dari omnis potestas in eo negotio. Tum denique quia Isaia 53. dicitur de Christo Domino. *Si posuerit pro peccato animam suam videbit semen longæum, & voluntas Domini in manu eius dirigetur.* Vbi satis clarè significari videtur, in manu Christi Domini positum fuisse, dirigere, siue determinare voluntatem Patris per suorum meritorum specialem applicationem ad electionem seminis Prædestinatorum longæui, determinatis etiam in particulari personis, de quibus statim dicitur. *In scientiâ suâ iustificabit ipse Iustus seruus meus multos, & iniquitates eorum ipse portabit.* Ideo dispersum est ei plurimos. Accedit, quod longè gloriosius Christo est, ab eius voluntate specialiter pependisse

le electionem eorum, quorum erat Captus, Dux, Magister, Redemptor, Rex, Dominus. Et alias id non dederet Patri: potius valde etiam diuini attributis congruit, hanc Filio unigenito potestatem cum reliquis prerogatiuis communicasse: quo & ipsi Prædestinati strictiori gratitudinis, & amoris vinculo suo Redemptori, & Electori obstricti manerent. Ergo negandum non est, Prædestinatorum electionem a voluntate Christi ita pependisse, vt idcirco hi potius, quam alij, electi sint, quia Christus pro his præ alijs specialiter, & efficaciter orauit, siue sua merita applicauit.

151 Tertio probatur propositio ex locis, quibus in voluntatem Christi refertur vocatio, & iustificatio hominum, vt Marci 3. *Vocauit ad se, quos voluit ipse, & venerunt ad eum.* Et Ioan. 16. *Filius, quos vult, viuificat.* Huc enim à paritate rationis videretur inferri, Christum, quos voluit, eligisse, & assignasse in ordine ad prædestinationem.

152 Quarto probatur. Quia constat, Christum Dominum pro aliquibus specialiter orasse, vt pro Petro Luca 22. *Ego autem rogavi pro te, vt non deficiat fides tua.* Pro Apollolis Ioan. 17. *Pater sancte serua eos in nomine tuo, quos dedisti mihi.* Ergo idem censendus est fecisse pro omnibus Prædestinatis. Imo de illis potest intelligi quod postea subiungit. *Non pro eis autem rogo tantum, sed & pro eis, qui crediduri sunt per verbum eorum in me.* Nimirum fide viuam, & perseverantem. De quibus Marci vltim. *Qui crediderit, & baptizatus fuerit, saluus erit.* Igitur credendum est, talem orationem specialiter profuisse Prædestinatis; atque ita efficaciter, vt eius intuitu à Deo prædestinati sint, siue electi. Quod, si à voluntate Christi pependit Prædestinatorum electio modo explicato, ab eius quoque determinatione dicenda est prouenisse mensura gratiæ, & gloriæ, aliorumque donorum, quæ singulis collata sunt.

153 Hæc probant, Christum Dominum per specialem suorum meritorum applicationem causam fuisse electionis, qua primò prædestinati feceruntur à Reprobis; & apud nos est decretum prædestinitium gloriæ ante merita. Illud enim decretum dicitur Prædestinatorum electio, loquendo cum toto rigore, quo primò Prædestinati à Reprobis discriminantur.

154 Sed obijcit tamen Soar. contra sententiam nostram. Actus, quo Christus applicauit sua merita pro Prædestinatis, est effectus electionis eorum ad gloriam; qui est vnum ex medijs specialiter conducentibus ad eum finem. Ergo non potest esse causa talis electionis. Ergo Deus non ideo eligit ad gloriam hos præ alijs, quia Christus voluit, vt his præ alijs efficaciter sua merita prodesse ad salutem, sed potius contra. Ideo Christus his potius, quam alijs, sua merita applicauit efficaciter in ordine ad collationem mediourum gratiæ: quia eos præuidit electos præ alijs à Patre ad finem gloriæ. Confirmatur primò. Quia voluntas humana Christi diuinà Spiritus sancti inspiratione regebatur, vt his potius, quam alijs, sua merita efficaciter applicaret. Ergo prius sunt electi hi præ alijs à voluntate diuinà, quam à voluntate humana Christi. Confirmatur secundò. Quia incredibile est, totam dispositionem negotij prædestinationis quoad numerum Prædestinatorum, quoad personas, quoad gradus gloriæ, quoad media gratiæ, &c. in volun-

tate humana Christi relictam esse. Deumque in negotio tanto, quod cunctorum est finis, potius se conformasse, ac subiecisse voluntati Christi, quam Christus voluntati Dei. Hic enim inuersus ordo videretur esse. Confirmatur tertio. Quia Christus Dominus Ioan. 6. & 17. sæpe vocat Prædestinatos datos sibi à Patre; nimirum per electionem æternam, vt exponit Adrianus Papa epist. 1. ad Episcopos Hispaniæ, & indicant alij Patres. Ergo electio Prædestinatorum omnem voluntatem Christi specialem erga ipsos præuenit.

155 Respondeo ad argumentum, etsi actus, quo Christus Electis specialiter applicauit sua merita effectus fuerit electionis eorum in genere causa finalis: potuisse illum nihilominus causam esse in genere meriti eiusdem electionis. Quia duplex ista mutua causalitas possibilis est: variisque modis componi potest iuxta doctrinam generalem de meritorum compensatione datam quest. 1. sufficiat tamen nunc modus ille, qui cæteris expeditior ad rem videretur, quemque in presenti amplectitur Ruiz supra. Quod videlicet Deus eodem indiuisibili decreto & Prædestinatos elegerit, & specialem Christi erga ipsos prædestinauerit voluntatem: ita quidem, vt per huiusmodi decretum gloria Prædestinatorum tum vt finis, tum vt premium voluntatis Christi specialis amata fuerit: voluntas autem Christi tum vt meritum, tum vt medium eiusdem gloriæ, & consequenter ipsius decreti, vt est electio ad ipsam, fuerit prædestinita simul cum auxilio speciali ad eam concipiendam collato. Hoc enim pacto citra incommodum, etsi voluntas specialis Christi, eiusque speciale principium effectus sint electionis Prædestinatorum ad gloriam, Christus nihilominus per talem voluntatem causa erit meritoria, specialiter eiusdem electionis formaliter, vt electio est. Hinc ad primam confirmationem conitatur, quomodo Christus per specialem suorum meritorum applicationem potuerit esse causa, cur isti potius, quam alij, fuerint electi: tametsi hæc ipsa meritorum applicatio à voluntate diuinà regente humanam Christi emanauerit. Ad secundam confirmationem dico. Etsi totum prædestinationis negotium à voluntate Christi pependit modo explicato, addo, vt Prædestinati speciali titulo, & vinculo Redemptori suo deuincti sint, quod eos potius, quam alios, voluerit efficaciter eligi à Patre, sicque electionis eorum, prout est electio, causa specialis fuerit. Hoc tamen non tollit, totum ipsum prædestinationis negotium tandem in voluntatem Dei reuocari, quatenus Deus eam ipsam voluntatem Christi specialem, salua eius libertate, prædestinauerit, ac præordinauerit, ita se volens conformare voluntati Christi, vt simul, & indiuisim decreuerit, ac efficaciter procurauerit, vt esset in Christo voluntas, cui conformandus erat: in quo nihil inuersum, nihil incredibile cernitur; sed prouidentia gloriosissima tam Patri, quam Filio. Ad tertiam confirmationem respondeo, ex eo, quod Prædestinari dicuntur dati Christo, non bene inferri, eos à Christo non esse speciali merito impetratos: nam & id, quod merito obtinetur, datum appellatur, vt constat. Ex his alijs leuioribus obiectionibus occurrere poterit, quæ congerit Ruiz supra sect. 8.

Addo contra Vazq. & Ruiz, quæ dicta sunt, non solum habere locum in Prædestinatis, qui secundum tempus successerunt aduentum.

DDDDDD Chri-

Christi, sed etiam in his, qui præcesserunt. Nam argumenta facta quoad omnes in vniuersum probant propositionem datam. Quod autem Vazq. & Ruiz opponunt, pro præteritis non potuisse Christum orare specialiter: aliter autem, quam per orationem, non potuisse sua merita specialiter applicare, vt ij præ alijs eligerentur; non vrget. Primò; quia etiam pro præteritis potest oratio fundi præscindendo à præteritione, vt supra num. 137. probatum est. Et sanè, si Christus non potuisset petere à Patre, vt eos Prædestinatos, qui ipsum præcesserunt, præ alijs non Prædestinatis eligeret; nec potuisset petere, vt eligeret cæteros post suum aduentum sequituros: quia etiam horum electio præterita erat ab æterno. Pro vtriusque igitur æquè potuisse orare petendo eorum electionem, censendum est. Secundò; quia, licet Christus per orationem non potuisset applicare sua merita pro his potius, quam pro alijs Prædestinatis, in ordine ad eorum electionem: potuisset tamen per ratihibitionem, siue per gratiarum actionem factam pro his speciali modo, seu speciali affectu, quo pro alijs non fieret, casu, quòd alijs, & non isti fuissent electi à Deo. In quo nulla est repugnantia, non solum de potentia absoluta, sed nec de ordinaria: quidquid in oppositum Ruiz contendat. Vtriusque igitur ex his modis Christus sua merita applicauerit pro Prædestinatis in ordine ad eorum electionem, causa specialis fuisse dicendus est, vt omnes, qui defacto prædestinati sunt, præ cæteris non prædestinatis fuerint electi à Deo, vt satis, superque ex dictis liquidum manet.

QVAESTIO VIII.

*Virum aliquis purus homo fuerit,
aut potuerit esse causa
prædestinationis
alterius.*

157 **Q**uestio est de causâ meritoria. Suppono vt certum, sæpe vnum purum hominem mereri alteri de congruo aliquos prædestinationis effectus, etiam vocationem primam, à qua incipit series donorum gratiæ, quæ intrinsicè communicantur Prædestinato. Hoc enim pacto oratio Stephani impetravit vocationem Pauli, vt communiter sentiunt Patres. Quo circa August. tom. 10. serm. 1. & 4. de Sancto Stephano dixit. *Si Sanctus Stephanus sic non orasset, Ecclesia Paulum non habet.* Videatur Trid. sess. 22. cap. 2. & sess. 25. decreto de Inuocatione Sanctorum. Difficultas est, an hoc sufficiat, vt vnus homo sit causa prædestinationis alterius.

158 **A**ffirmat Vazq. 1. par. disput. 94. cap. 5. Quia putat, prædestinationem incipere à decreto primæ vocationis, nec posse hanc sub meritum alterius cadere, quin sub illud cadat ipsum decretum, atque adeò tota prædestinatio, saltem in radice. Consentiant Lessius disput. de Prædest. sect. 2. Cartagena de Prædest. discursu 11. pag. penult. concl. 3. Arrub. 1. par. disput. 79. cap. 2. & Alarc. 1. par. tract. 4. disput. 3. cap. 6. Addens, Beatam Virginem defacto meruisse de congruo prædestinationem omnium hominum, vt Christus meruit de condigno. Hanc tamen sententiam,

vt nouam, & singularem rejicit Soar. lib. 2. de Prædest. cap. 24. dicens, non posse purum hominem alteri prædestinationem mereri: intelligitur de potentia ordinaria. Idem quoad quæstionem de facto docent Herice disput. 29. cap. 5. Ruiz disput. 58. sect. 2. Tann. 1. par. disput. 3. quæst. 4. dub. 2. assertione 5. & alijs, addentes, de possibili non repugnare, vt purus homo mereatur alteri prædestinationem.

Propositio. 1.

Possibile est, purum hominem causam meritoriam esse de congruo totius prædestinationis alterius.

Ab hac propositione nemo dissentit. Constat enim, fuisse possibile, vt oratio Stephani non fuerit effectus prædestinationis Pauli: quia potuit à Deo esse prouisa ex alio fine, quam gloriæ Pauli. Quo casu benè potuisset Stephanus per illam impetrare à Deo integram prædestinationem Pauli, non solum quoad omnes effectus externos, sed etiam quoad omnes actus internos Dei. Idque tam iuxta sententiam admittentem prædeterminationes gloriæ, & meritorum, quam iuxta sententiam eas negantem. Potuisset enim Deus moueri ad prædestinandum Paulum siue ad gloriæ, siue ad mediæ gratiæ, siue ad vtrumque ex merito orationis Stephani, vt ex meritis Christi fuit motus iuxta doctrinam datam quæst. 6. Addo, etsi oratio Stephani fuerit effectus prædestinationis Pauli, adhuc potuisse Stephanum per alia merita ad prædestinationem Pauli non pertinentia ipsam orationem pro Paulo exhibitam, eiusque prædestinationem mereri.

Propositio 2.

Nullus purus homo defacto est causa prædestinationis alterius (excepta forsitàsè Beatæ Virgine, de qua statim.)

Amplector hanc propositionem propter maiorem eius auctoritatem. Eam enim tradit expressè S. Thom. 1. par. quæst. 23. artic. 8. in corpore dicens, *Non enim precibus Sanctorum fit, quid aliquis prædestinetur à Deo.* Et ibi communiter Thomista. Tradunt etiam S. Greg. lib. 1. Dialog. cap. 8. à medio, & Prosper lib. 2. de Vocat. Gent. cap. 36. Et supponit August. lib. de Dono perseu. cap. 22. & epist. 107. ad Vitalem circa medium. Probari autem potest primò; quia oratio exhibitæ ab vno homine pro alio effectus est prædestinationis eius, pro quo oratur, vt constat ex dicendis disput. 43. Ergo nequit causa eius esse, saltem de potentia ordinaria, ne principium aliquod meriti cadat sub meritum. Quod satis est, vt defacto dicatur non esse, iuxta generalem doctrinam quæstionis primæ: maxime quando ad id asserendum nulla argumenta cogunt. Sed estò, non sit oratio vnus pro alio effectus prædestinationis eius, pro quo oratur, aut certe cadat ipsa sub alia merita orantis ad talem prædestinationem non pertinentia iuxta dicta proposit. 1. adhuc dicendum non erit, de facto per huiusmodi orationem, aut merita impetrari prædestinationem alterius. Quia id affirmari non potest sine positio fundamenti: quale non extat. Fur.